

Kırılğan Direniş

– derya-damla- · 16 Eylül 2010

Sustum...

Yenildim ıgıllıklarına
Bakabildiğim her yerde körlüğüm
Sanki uzağımda bir parıltı vardı yanıp sönen
Gözümün buğusunda ışığı dağılan
Ben onu gördüm hem de defalarca
Ama kim inanırdı ki âmâ bakışlara
Benim onlarla hayat bulduğuma...

Vurdum...

Tüm kilitli kapılara vurdum
Açan olmadı birini bile.
Zifır kokan geceden güneş desenli şafaklara kadar
Bekledim mermer eşiğinde
Usanmadım bir daha vurdum
Nasır bağıladı yumruk yaptığım ellerim
Takatsız kalan uzuvlarım isyanlarda,
Direnmekte bir dahaki vuruşa.
Zulmettim her birine
Acımadım bitkinliklerine
Duyarsız kaldım yakarışlarına
Tüm zalimliğime rağmen
Çıkartamadım kimseyi ininden
Kilitleri daha fazla vurdular kapılarına.
Yalvardım 'yapmayın' diye
Kıvrandım çaresizliğimde.

Koştum...

Ardıma bile bakmadan koştum.
Kırılğandı ruhum her direnişe
Bir yerde yıkılacaktı biliyordum.
Son takatiydi atacağı birkaç adım
Attı ve bitti. Düştüm...
Üstüm başım çamur içinde
Dizlerim, avuçlarım kan revan

Yanaklarımda süzülen birkaç damla
Silmeye bile korktuğum
Evet, ben bir düş'tüm
Uyanışa korkak bir düş
Gerçekliğim yoktu
Yitirdiklerim kâbusum
Mutluluğum, o da neydi?
Dudağımın her gerilişi
Göz bebeklerimin perdemin arkasına saklanıştıydı
İçimde bir kuşun kanatlarını çırpışı
Burnunun ucundaki fırtınadan bihaber.

Yıkıldım...
Tufana uğradı aciz yüreğim
Yüzüme çarptı buzullar
Sanki bendim sebebi küresel ısınmanın
Tenime değen her soğuk kütle
Eridi saniyesinde
Yüreğim ateş topu
Volkanlarım patladı tek tek
Okyanusa indim, sönmedi ateşim
Suyu bile yaktım öfkemde
Kaynadı vardığımda kıyısına
Bulutları da kızdırdım
Düşürdüm birbirine
Öyle bir gök gürüldedi ki
İçimden koparcasına
Benim isyanımdı o, yalnız ruhuma
Güneş mihlandı olduğu yere
Ne ısıtabildi ne batırbildi kendini.
Öylece kalakaldı doğduğu yerde
Zincirledim onu
Ben yaptım tüm hainliğimle
Bana doğmayan günün yeri yoktu hiçbir tende
Durduramadım gözlerimi
Denizler taşıtı karaya
Gökyüzü inledi
Ve yine bendim her şeyin sebebi
Selime kattım her yeri

Sökmediğim hiçbir çatı,
Devirmediğim hiçbir ağaç kalmadı
Boğdum kahpe düşünceli insanları
Bir çukura gömüp onları
Yok ettim acımasızlıklarını.

Al işte, benden sana ufak bir hediye
İyi bak yoksun zenginliğime
Tüm savaflara katılıp
Ağır darbeler aldı her yerinden
Yıllarını aldı kapanması yaralarının
Hiçbir zaman eskisi gibi olmadı
Geçmiş kadar gözünü karartamadı.
Birden fazla yenilgiye uğradı
Üzerindeki her dikiş bozgunlarının mirası
Birkaç küçük zaferi oldu
Pes etmedi yine de
Çünkü o hep kendinin gururuydu
Herkes bastı üstüne
Ezdi onu böcekmişçesine
Ama o koparmadı kanadını umut filizlerinin
Cesur bir hediye benden sana
Ben bitap düştüm onun bitmeyen umuduna
Al senindir artık.
İyi bak kanayan yüreğime
İyi bak dinmez yarama.
DAMLA